

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Jana Passera v právní věci žalobce: **TRANSPORT Trutnov s. r. o.**, se sídlem V Aleji 131, Bojiště, Trutnov, zastoupeného Mgr. Petrem Švadlenou, advokátem se sídlem Velké náměstí 135/19, Hradec Králové, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, proti rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 3. 2. 2011, čj. 16/131805/2010/1735, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 2. 10. 2014, čj. 10 Af 17/2011 – 107,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá**.
- II.** Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Finanční ředitelství v Hradci Králové (dále též „správce daně“) rozhodnutím ze dne 1. 12. 2010, čj. 7674/10-2700-606060 (dále též „rozhodnutí správce daně“), uložilo žalobci za dva správní delikty pokutu v celkové výši 58 000 Kč. Žalobce se měl dopustit správního deliktu tím, že v období od 1. 1. 2008 do 17. 11. 2009 porušoval § 15 odst. 1 písm. c) zákona č. 526/1990 Sb., o cenách (dále jen „zákon o cenách“) ve znění účinném do 17. 11. 2009, jelikož nerespektoval závazný postup při tvorbě ceny nebo při její kalkulaci podle § 6 odst. 1 písm. c) zákona o cenách a zahrnoval do kalkulací věcně usměrňovaných cen za sběr, přepravu, třídění a odstraňování komunálního odpadu neoprávněné náklady - odpisy, kapitálové náklady, režii, náklady na přepravu a manipulaci a náklady na likvidaci odpadů. Žalobce dále porušil § 16 odst. 1 písm. d) zákona o cenách ve znění účinném od 18. 11. 2009, neboť sjednal nebo požadoval cenu, jejíž výše nebo kalkulace není v souladu s podmínkami věcného usměrňování cen dle § 6 odst. 1 písm. c) zákona o cenách.

[2] Ministerstvo financí (dále jen „žalovaný“) rozhodnutím ze dne 3. 2. 2011, čj. 16/131805/2010/1735 (dále též „napadené rozhodnutí“), snížilo k odvolání žalobce uloženou pokutu na částku 21 000 Kč. Ve zbytku rozhodnutí správce daně potvrdilo.

II.

[3] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu k Městskému soudu v Praze. Městský soud zrušil shora označená rozhodnutí správních orgánů obou stupňů rozsudkem ze dne 8. 10. 2013, čj. 10 Af 17/2011 – 64. Tento rozsudek zrušil Nejvyšší správní soud ke kasační stížnosti žalovaného rozsudkem ze dne 30. 6. 2014, čj. 8 Afs 81/2013 – 44. Městský soud následně zamítl žalobu rozsudkem ze dne 2. 10. 2014, čj. 10 Af 17/2011 – 107.

[4] Nejvyšší správní soud dospěl ve shora uvedeném rozsudku k závěru, že *„zkoumané prostředí nelze označit za dokonale konkurenční. Posuzovaný trh je možné označit za trh, který je obrožen účinky omezení hospodářské soutěže. Cenová regulace provedená cenovými výměry Ministerstva financí č. 01/2008 a č. 01/2009 nebyla v části, v níž cenové výměry stanovily, že u sběru, přepravy, třídění a odstraňování komunálního odpadu se uplatňují věcně usměrňované ceny, v rozporu s § 1 odst. 6 zákona o cenách.“*

[5] Městský soud zdůraznil, že je shora citovaným právním názorem vázán, a uvedl, že Nejvyšší správní soud právní názor obsáhle odůvodnil. Městský soud nebyl oprávněn odchytil se od závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu jen proto, že s ním žalobce nesouhlasil, nebo proto, že nadřízený soud provedl podle názoru žalobce nedostatečné dokazování. Městský soud by se mohl od závěrů Nejvyššího správního soudu odchytil pouze výjimečně, především tehdy, pokud je vyslovený závazný právní názor v mezidobí překonán např. nálezem Ústavního soudu, nebo je rozsudek nadřízeného soudu zjevně vadný. Taková situace však nenastala.

[6] Rozsudek Nejvyššího správního soudu aproboval podle městského soudu také cenovou regulaci u odpadu podobného komunálnímu odpadu, neboť za přípustnou shledal cenovou regulaci provedenou cenovými výměry v celém rozsahu.

[7] Žalobce uplatnil kromě námitek týkající se přípustnosti cenové regulace ve lhůtě pro podání žaloby toliko námitku, že § 16 odst. 4 písm. c) zákona o cenách ve znění účinném od 18. 11. 2009 lze aplikovat pouze tehdy, pokud vznikl nepřiměřený majetkový prospěch, avšak nelze zjistit jeho výši, nikoli v případě, kdy majetkový prospěch nevznikl. Městský soud shledal tuto námitku nedůvodnou.

[8] Správce daně sice uvedl na straně 29 svého rozhodnutí, že žalobci nevznikl nepřiměřený majetkový prospěch, podle žalovaného však bylo z kontextu celého rozhodnutí nepochybné, že nepřiměřený majetkový prospěch vznikl, avšak nebylo možné zjistit jeho výši. Nesprávné konstatování správce daně označil za *„nesprávnost, která neměla vliv na rozhodnutí.“* Městský soud se ztotožnil s tímto názorem. Ze správního spisu i z výroku rozhodnutí správce daně bylo nepochybné, že výše žalobcova neoprávněného majetkového prospěchu nebyla nulová, neboť žalobce zahrnul do kalkulace ceny neoprávněné náklady. Žalobce však předložil nejednoznačné doklady, z nichž nebylo možné zjistit správnou výši oprávněných nákladů.

[9] Městský soud nesouhlasil ani s námitkou, že pokud by majetkový prospěch nevznikl, nebylo by možné žalobci uložit pokutu. Ani v takovém případě by nedošlo k nepřípustnému rozšíření žalobcovy deliktivní odpovědnosti, neboť znakem skutkové podstaty správního deliktu podle § 16 odst. 1 písm. d) zákona o cenách ve znění od 18. 11. 2009 nebyl vznik nepřiměřeného majetkového prospěchu na straně pachatele. Zákon nelze vykládat tak, že nelze uložit žádnou

sankci, ačkoli bylo prokázáno naplnění všech znaků skutkové podstaty správního deliktu. Výrazy „jde-li vyčíslit“ nebo „nelze zjišťit“ se tedy týkají jak případů, kdy byla prokázána nenulová výše majetkového prospěchu, tak případů, kdy nebyl vůbec prokázán vznik majetkového prospěchu. Tento výklad se přitom týká pouze výše hrozící sankce, nikoli podmínek pro její uložení. Nejedná se tedy o nepřipustně rozšiřující analogii.

III.

[10] Žalobce (stěžovatel) podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost. Označil odůvodnění rozsudku městského soudu ve vztahu k cenové regulaci v oblasti nakládání s odpadem podobným komunálnímu odpadu za nedostatečné a nepřezkoumatelné. Městský soud pouze odkázal na závěry Nejvyššího správního soudu, který se však nevyjádřil k přípustnosti cenové regulace v oblasti nakládání s tímto druhem odpadu.

[11] Městský soud podle stěžovatele nesprávně interpretoval § 16 odst. 4 písm. c) zákona o cenách ve znění od 18. 11. 2009. Nelze uložit sankci, pokud nebyl prokázán vznik majetkového prospěchu na straně pachatele, neboť zákon na takovou situaci nepamatuje a předpisy v oblasti správního trestání je třeba vykládat restriktivně. Nebylo přitom bez důvodných pochybností prokázáno, že stěžovateli vznikl nepřiměřený majetkový prospěch.

[12] Městský soud nevyhověl návrhu na přerušení řízení a nepředložil věc Ústavnímu soudu podle § 48 odst. 1 písm. a) s. ř. s., pouze odkázal na shora citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu, podle kterého byla cenová regulace v souladu s ústavním pořádkem. Takový postup je podle stěžovatele vadou řízení a má vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé. Městský soud nebyl vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu, neboť tento názor nebyl dostatečně odůvodněn a neodpovídal skutkovým zjištěním.

[13] Přípustnost cenové regulace v oblasti nakládání s komunálním odpadem nemůže založit okolnost, že obec je ze zákona povinna naložit s komunálním odpadem a nemůže ovlivnit jeho množství. Obec plní řadu úkolů v oblasti veřejné správy, na které musí vynakládat prostředky, například v oblasti školství. Nejvyšší správní soud nevysvětlil, jaký dopad na trh s komunálním odpadem mají zákonná pravidla zajišťující hospodárnost při nakládání s veřejnými prostředky.

[14] Stěžovatel je na rozdíl od Nejvyššího správního soudu přesvědčen, že na trhu s komunálním odpadem je konkurenční prostředí. Stěžovatel navrhl k tomuto tvrzení důkaz, který městský soud neprovedl. Nejvyšší správní soud nezdůvodnil, proč konkurence na straně nabídky nemusí vést k rozvoji nenarušeného konkurenčního prostředí z důvodu, že se jedná o službu ve veřejném zájmu. Dostatečné konkurenční prostředí na straně nabídky zásadně vede k vytvoření konkurenčního prostředí bez ohledu na povahu poskytovaných služeb. I k tomuto tvrzení stěžovatel navrhl důkaz, který městský soud neprovedl. Nedoložené je i tvrzení Nejvyššího správního soudu, že obce uzavírají smlouvy na svozové služby na dlouhou dobu, jakož i tvrzení, že nerovnoměrné rozmístění skládek a omezený počet jejich provozovatelů může mít za následek monopol konkrétního provozovatele. Tento argument je rovněž neúplný, neboť se týká pouze skládkování a nebere v potaz další běžně užívané způsoby nakládání s komunálním odpadem (spalování, třídění). Stěžovatel v této souvislosti odkázal na Zprávu o životním prostředí České republiky za rok 2012. Částečná nepružnost na straně nabídky daná omezeným počtem obcí může být částečně vyrovnána, pokud v průběhu doby dojde k poklesu produkce komunálního odpadu.

[15] Nejvyšší správní soud dále nevymezil relevantní trh. Měl se také zabývat různými druhy nakládání s komunálním odpadem, nikoli jen skládkováním. Zákon o ochraně hospodářské soutěže a zákon o veřejných zakázkách mají podle stěžovatele vliv na utváření ceny na trhu

nakládání s komunálním odpadem. Nejvyšší správní soud nevysvětlil, v čem je nedostatečná regulace prostřednictvím zákona o veřejných zakázkách, a nezabýval se tím, zda je účelné regulovat cenu dosaženou postupem podle zákona o veřejných zakázkách ještě prostřednictvím věcného usměrňování cen.

IV.

[16] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

V.

[17] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[18] Před meritorním projednáním kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud nejprve zabýval její přípustností, neboť kasační stížnost směřovala proti rozsudku, který městský soud vydal poté, co bylo jeho předchozí rozhodnutí zrušeno Nejvyšším správním soudem. Opakovaná kasační stížnost je podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. přípustná pouze tehdy, je-li namítáno, že se městský soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. Není přitom podstatné, že v prvním případě podal kasační stížnost žalovaný a podruhé tak učinil žalobce (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 2. 2013, čj. 8 Afs 46/2012 – 40). Smyslem této úpravy je, aby se Nejvyšší správní soud opakovaně nezabýval věcí, ve které již vyslovil právní názor závazný pro městský soud, který se jím řídil v následném rozsudku.

[19] Uvedené ustanovení v sobě implicitně zahrnuje také další případy, v nichž lze kasační stížnost shledat přípustnou (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2012, čj. 8 As 2/2012 – 55). Jedná se zejména o situace, kdy Nejvyšší správní soud vytkl krajskému (městskému) soudu procesní pochybení či neúplně zjištěný skutkový stav, případně nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí. Za těchto okolností by odmítnutí kasační stížnosti mělo za následek odmítnutí věcného přezkumu rozhodnutí z pohledu aplikace hmotného práva. Námitky opakované kasační stížnosti se tedy musí pohybovat v rámci již vysloveného právního názoru Nejvyššího správního soudu nebo musí směřovat k právní otázce, která nemohla být řešena v první kasační stížnosti zejména pro vadný procesní postup soudu nebo jinou vadu jeho rozhodnutí.

[20] Opakovaná kasační stížnost je dále přípustná i v případě, kdy krajský (městský) soud doplnil po zrušení svého původního rozsudku dokazování a nově zjištěné skutečnosti hodnotil v souladu s názorem Nejvyššího správního soudu vyjádřeným *obiter dictum* ve zrušujícím rozsudku. Obdobně je tomu v případě změny právního stavu, která brání aplikaci původního předpisu, či při deklaraci protiústavnosti tohoto předpisu Ústavním soudem. Přípustná je i opakovaná kasační stížnost, jejímž základem je podstatná změna judikatury na úrovni Ústavního soudu, Evropského soudu pro lidská práva či Soudního dvora Evropské unie.

[21] Nejvyšší správní soud posoudil obsah kasačních námitek v souladu se shora uvedenými kritérii. Shledal, že kasační stížnost je v převážné míře polemikou s argumentací Nejvyššího správního soudu ve zrušujícím rozsudku. Stěžovatel nesouhlasil s Nejvyšším správním soudem, že cenová regulace byla v souladu s ústavním pořádkem, a trval na tom, že městský soud měl předložit věc k posouzení Ústavnímu soudu. Dále uvedl, že názor Nejvyššího správního soudu nebyl dostatečně odůvodněn a neodpovídal skutkovým zjištěním.

[22] Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 7. 2008, čj. 9 Afs 59/2007 – 56, institut nepřípustnosti opakovaných kasačních stížnosti vylučuje,

aby Nejvyšší správní soud revidoval svůj původní závazný právní názor na základě nové kasační stížnosti v téže věci. Zruší-li totiž Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského (městského) soudu, je sám vysloveným právním názorem rovněž vázán, rozhoduje-li za jinak nezměněných poměrů v téže věci. Tím je zaručen požadavek legitimního očekávání a předvídatelnosti soudního rozhodování.

[23] Kasační námitky nepřekračují rámec otázek, k nimž se Nejvyšší správní soud již závazně a komplexně vyjádřil v rozsudku ze dne 30. 6. 2014, čj. 8 Afs 81/2013 – 44. Stěžovatel jimi brojil proti závěrům městského soudu, které byly důsledkem vázanosti právním názorem Nejvyššího správního soudu vyjádřeným v předchozím zrušujícím rozsudku, jakož i proti argumentaci Nejvyššího správního soudu. Byly proto nepřijatelné a Nejvyšší správní soud se jimi dále nezabýval.

[24] Kromě nepřijatelných kasačních námitek uplatnil stěžovatel námitku nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu pro nedostatek důvodů a námitku nesprávné interpretace § 16 odst. 4 písm. c) zákona o cenách ve znění od 18. 11. 2009. Tyto námitky shledal Nejvyšší správní soud přípustnými, neboť přesahovaly rámec otázky, kterou se Nejvyšší správní soud zabýval ve zrušujícím rozsudku.

[25] Kasační námitky nejsou důvodné.

[26] Stěžovatel spatřoval nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu v tom, že se městský soud podrobně nevěnoval přípustnosti cenové regulace trhu nakládání s odpadem podobným komunálnímu odpadu. Městský soud pouze uvedl, že Nejvyšší správní soud aproboval i tuto cenovou regulaci, ačkoli se kasační soud k této otázce nijak nevyjádřil. Nejvyšší správní soud stěžovateli nepřisvědčil. Vyjádření městského soudu bylo sice stručné, jeho rozsah však byl adekvátní vlivu řešení této otázky na rozhodnutí ve věci samé.

[27] Stěžovatel brojil proti cenové regulaci trhu nakládání s odpadem podobným komunálnímu odpadu již v žalobě. Namítal, že se jedná o nepřijatelný protiústavní zásah do vztahu mezi dvěma soukromými subjekty – podnikatelem jako původcem odpadu a subjektem působícím na trhu odpadového hospodářství. Další argumenty na podporu své teze neuvedl a výslovně odkázal na předchozí pasáže žaloby, v nichž dovozoval neústavnost cenové regulace trhu nakládání s komunálním odpadem. Stěžovatel tedy v žalobě neformuloval námitku týkající se odpadu podobného komunálnímu odpadu samostatně a relativně nezávisle na posouzení ostatních námitek. Šlo o součást širší argumentace brojící proti cenové regulaci jako celku, což plyne i z opakovaných odkazů na ostatní části žaloby, které se týkaly komunálního odpadu. Stěžovatel se obecně vymezil proti tomu, aby cenová regulace dopadala na veškerý odpad uvedený ve skupině 20 katalogu odpadů a spatřoval v tom protiústavní zásah do sjednávání cen a nepřijatelnou cenovou regulaci. Z žaloby ani z následných podání však nebylo zřejmé, jak konkrétně byl stěžovatel v důsledku této cenové regulace zkrácen v této věci na svých veřejných subjektivních právech.

[28] Dotčení na právech stěžovatele nevyplývá ani ze správního spisu. Rozhodnutí správce daně ani napadené rozhodnutí neobsahují pasáže, které by se věnovaly výlučně odpadu podobnému komunálnímu odpadu. Stěžovatel rovněž neuvádí, které uplatněné náklady se případně týkaly tohoto druhu odpadu. Správce daně uložil žalobci pokutu s poukazem na výsledky cenové kontroly nejprve příkazem ze dne 17. 5. 2010, a to v celkové výši 68 000 Kč. Pokuta byla uložena celkem za tři porušení zákona o cenách, a to za porušení § 15 odst. 1 písm. c) a f) zákona o cenách ve znění do 17. 11. 2009 a za porušení § 16 odst. 1 písm. d) zákona o cenách ve znění od 18. 11. 2009. Z odůvodnění příkazu mimo jiné vyplynulo, že stěžovatel

uplatňoval v období od 1. 1. 2008 do 17. 11. 2009 vůči svým odběratelům věcně usměrňované ceny za sběr, přepravu, třídění a odstraňování komunálního odpadu, na které nedoložil kalkulace. Mezi tyto odběratele patřily jak obce, tak i podnikající fyzické osoby a právnické osoby (původci odpadu podobného komunálnímu odpadu). Nesplnil tak evidenční povinnost podle § 11 odst. 1 písm. b) a odst. 2 zákona o cenách ve znění do 17. 11. 2009, čímž se dopustil porušení cenových předpisů podle § 15 odst. 1 písm. f) zákona o cenách ve znění do 17. 11. 2009. Pokuta za toto porušení činila 10 000 Kč.

[29] Stěžovatel podal proti příkazu odpor. V přípise ze dne 10. 6. 2010 uvedl, že nebyl řádně vyzván doložit kalkulace a že nebyl povinen uchovávat kalkulace u odběratelů z podnikatelské sféry. Zároveň doložil všechny požadované kalkulace. Následným rozhodnutím správce daně ze dne 1. 12. 2010 správce daně snížil uloženou pokutu právě o 10 000 Kč na 58 000 Kč. Pokuta byla nově uložena pouze za dvě z původních tří porušení zákona o cenách. Správce daně již nesankcionoval stěžovatele za porušení § 15 odst. 1 písm. f) zákona o cenách ve znění do 17. 11. 2009, neboť chybějící kalkulace byly v mezidobí doloženy. Zjištění učiněná správcem daně na základě nově předložených kalkulací zároveň nevedla ke zvýšení zbývající pokuty oproti částce uvedené v původním příkazu.

[30] Úkolem soudů ve správním soudnictví je poskytovat ochranu veřejným subjektivním právům (srov. § 2 s. ř. s.), nikoli obecně posuzovat správnost právního názoru účastníka řízení bez konkrétní vazby na tvrzený zásah do jeho veřejných subjektivních práv. Proto je také aktivní žalobní legitimace v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu založena tvrzením, že žalobce byl tímto rozhodnutím zkrácen na svých právech (srov. § 65 odst. 1 s. ř. s.). Protože uvedená námitka postrádala takové tvrzení, městský soud nepochybil, pokud se jí zabýval jen dílčím způsobem.

[31] Na okraj lze poznamenat, že zákonný rozdíl mezi komunálním odpadem a odpadem podobným komunálnímu odpadu spočívá v původci těchto odpadů [srov. § 17 odst. 6 zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech a o změně některých dalších zákonů (dále jen „zákon o odpadech“) ve znění do 31. 12. 2014; srov. též § 4 odst. 1 písm. c) zákona o odpadech ve znění od 1. 7. 2010]. Nejedná se o takovou odlišnost, která by odůvodňovala jiné řešení cenové regulace. Jak původci komunálního odpadu, tak původci odpadu podobného komunálnímu odpadu jsou povinni dodržovat při nakládání s odpadem podmínky stanovené v § 16 zákona o odpadech. Mimo jiné jsou tedy povinni převést odpady, které sami nemohou využít nebo odstranit v souladu s tímto zákonem a prováděcími právními předpisy, do vlastnictví pouze osobě oprávněné k jejich převzetí [srov. § 16 odst. 1 písm. c) zákona o odpadech]. Ani v případě původců odpadu podobného komunálnímu odpadu tedy nelze hovořit o „ryze soukromoprávním“ svobodném smluvním vztahu se stěžovatelem, neboť původce těchto odpadů je ze zákona povinen takovou smlouvu uzavřít. Obdobnost v nakládání s oběma druhy odpadů ostatně připustil i stěžovatel v žalobní argumentaci, když ve vztahu k regulaci trhu nakládání s odpadem podobným komunálnímu odpadu výslovně odkázal na své předcházející argumenty ve vztahu k regulaci trhu nakládání s komunálním odpadem a označil tyto argumenty za plně využitelné.

[32] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani námitce, že pokutu podle § 16 odst. 4 písm. c) zákona o cenách ve znění od 18. 11. 2009 lze uložit pouze v případě, že byl prokázán vznik nepřiměřeného majetkového prospěchu. K takovému závěru nelze dospět jazykovým ani teleologickým výkladem. Podle výše uvedeného ustanovení se *za správní delikt podle § 16 odst. 1 písm. e) zákona uloží pokuta do 10 000 000 Kč, jestliže výši nepřiměřeného majetkového prospěchu nelze zjistit*. Zákon nestanoví, že pro uložení pokuty podle zmíněného ustanovení musí být prokázán vznik nepřiměřeného majetkového prospěchu, ale podmiňuje uložení pokuty nemožností zjistit jeho přesnou výši. Nejvyšší správní soud přisvědčil městskému soudu, že do této kategorie

lze podřadit i případy, v nichž nelze bezpečně prokázat, zda majetkový prospěch vznikl v důsledku nedostatků vedení evidence.

[33] Opačná interpretace by se rozcházela se smyslem a účelem předmětného ustanovení, které postihuje relativně přísnou sazbou pokuty vymezené správní delikty, u nichž nelze zjistit výši nepřiměřeného majetkového prospěchu, ve srovnání s § 16 odst. 4 písm. b) zákona o cenách, které vztahuje sazbu pokuty k násobku nepřiměřeného majetkového prospěchu, lze-li jej vyčíslit. To je dáno snahou zákonodárce motivovat povinné subjekty k řádnému vedení zákonných evidencí a umožnit přísnější postih těch subjektů, které nepředložením potřebných dokladů a evidencí znesnadnily práci kontrolních orgánů natolik, že navzdory prokázanému porušení cenových předpisů nebylo možné zjistit vznik nebo výši nepřiměřeného majetkového prospěchu vzešlého z tohoto porušení (srov. zvláštní část důvodové zprávy k části první, článku I., bodu 28 návrhu zákona č. 403/2009 Sb., změna zákona o cenách a zákona o působnosti orgánů v oblasti cen, sněmovní tisk č. 693/0, Parlament České republiky, Poslanecká sněmovna, 5. volební období, 2006 - 2010).

[34] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[35] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu podle obsahu spisu nevznikly žádné náklady mimo rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 28. července 2015

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu